

finder det i ethvert Fald ikke rigtig at give en Bestemmelse af denne Natur. Der som man taler med en større Godseier, vil han kalde en Lov paa maasse 50 Tdr. Land en mindre Jordlod; taler man derimod med en Husmand, som har en mindre Synskreds, vil han finde, at dette er en meget stor Jordlod; og det kunde gjerne være, at de forfjellige Dommere, som skulde kjende i Sager om Drab af dette Dyr, kunde have en meget forfjellig Opfattelse i saa Henseende. Jeg vil tillade mig til Sagens næste Behandling at foreslaa, at Ordet „Muldvarpe“ udgaar af Loven i første Punctum af § 3, og derved maa jo altsaa det sidste Punctum af samme Stykke bortfalde. Jeg finder det ikke rigtig først at give en Bestemmelse og saa siden undergrave den i den Grad, at der næsten Intet bliver tilbage; saa synes jeg, at man hellere rent maa lade den gaa ud. Det er forresten ogsaa forekommer det mig, lidt strengt, at en Mand, naar han kommer ud paa sin Mark og ser dette Dyr, som i mange Tilælde kan anrette meget betydelig Skade, udsætter sig for en betydelig Mulkt ved maasse i Hidstighed at sparke til den og derved dræbe den. Jeg tror, at man hellere maa overlade til Folks eget Skjøn og Lykke og Tact for det Rigtige og Gavnligge at behandle disse Dyr efter Behag.

D. Christensen: Jeg kan langtfra slutte mig til det ærede Medlem for Veile Amts 6te Valgkreds (Nåben), naar han føler sig saa meget veltilfreds med, at disse to Love i Landssthinget ere sammensmeltede til een. Fra eet Synspunkt betragtet kan jeg ganske vist ikke benægte, at de have nogen Lighed med hinanden, men saa Meget er ogsaa vist, at jeg ikke kan saa indpræntet i mit Hoved, at det er rigtig, at de skulle følges ad hele Livet igjennem som Castor og Pollux; thi naar vi tale om Bestemmelser om Sagten, kan jeg ikke saa andet Syn derpaa, end at det er Fredningsbestemmelser, der er Tale om, og derfor vilde det efter min Betragning være heldigt, om denne Lovs Titel kom til at lyde saaledes: „Lov indeholdende Bestemmelser om Fredning af visse nyttige Dyr“,

og man kunde da tilføie „og nogle skadelige“. Nu er det ganske vist, at man kan sige, at f. Ex. Raadyr, Haver osv. ikke ere skadelige Dyr; thi de levere saavel Kjød som Pelsværk og ere altsaa nyttige Dyr; men jeg paastaar, at naar et Dyr er overveiende skadeligt, naar det skader Almenvellet for 4 til 5 Gange saa Meget, som det indbringer, maa man ganske vist kalde det skadeligt. Men alle de Bestemmelser, der her ere optagne med Hensyn til de nævnte Arter, ere ubelukkende Fredningsbestemmelser, Bestemmelser, som sigte til at frede disse Dyr. Det kan nu være meget godt, at de blive fredede, men fra en anden Side betragtet skulle vi ogsaa sætte Grændser for dette Uvæsen, som disse Dyr kunne forarsage Jordbrugerne og den Skade, de kunne tilføie Almenvellet. I alle Bestemmelserne om disse Forhold i vore Sagtlove have vi imidlertid ingen, der fastsætter nogen Begrændsning for, hvor vidt Raadyr maa kunne udbrede sig, og det er ikke umuligt, at dette Forhold kunde forvolde Banneligheder navnlig hos Jordbrugere, hvis Jorder ligge op til betydelige Skovstrækninger eller Naaletræplantager, hvorfra Dyrene kunne streife ind paa Markerne. Dette kunde navnlig hændes i Snevintre, og der kunde da let forarsages betydelig Skade paa Vintersæden. I saa Fald har den vedkommende Jordbruger ingen Ret til at sige til de Sagtberettigede: Skaf mig Fred paa en eller anden Maade. Derfor mener jeg, at det vilde være heldigt, at der her indførtes en Bestemmelse i Lighed med, hvad der i Loven af 25de Marts 1851 § 13 staar, at den Sagtberettigede er forpligtet til, naar han bevislig er opfordret dertil af den vedkommende Jordbruger, at skaffe ham Fred for Kron- og Daavildt. Jeg mener ikke, at man skulde gaa saa vidt som med Hensyn til Kron- og Daavildt, der for nogle Aar siden var erklæret for fredløst her i Landet, og give en lignende Ret for Raavildt; men den vedkommende Jordbruger burde have Ret til paa en eller anden Maade at tvinge den Sagtberettigede til at skaffe ham Fred i de Maanedre, der ere Sagttid og ikke Fredningstid. Jeg er nemlig enig med den Grundtanke, der findes i Lovforslaget, at i den Tid, hvort Vid-